

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyní Mgr. Petry Weissové a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci žalobkyně: **Kubový s.r.o.**, IČO 27462315, se sídlem Vysokomýtská 1740, Chocení, zast. JUDr. Barborou Martinkovou, advokátkou, se sídlem Dolní 275, Chocení, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2023, č. j. 020850/2023/KUSK-DOP/Hav, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2024, č. j. 43 A 30/2023-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku **5.070 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně advokátky JUDr. Barbory Martinkové.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Městský úřad Kolín rozhodnutím ze dne 11. 7. 2022, č. j. MUKOLIN/OD 68727/22-pel, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jehož se dopustila tím, že

- a) dne 06. 05. 2021 v 17:24 hodin provozovala na pozemní komunikaci v obci Kolín - Sendražice, ul. Ovčárecká (na úrovni domu čp. XA až čp. XB), ve směru jízdy na obec Ovčáry, motorové vozidlo tov. zn. LIEBHERR, reg. zn. E011215, kdy při vysokorychlostním kontrolním vážení, v rozporu s ust. § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, nedodržela podmínky stanovené v Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR, č. j. 51118, a to: překročení největší povolené hmotnosti skupiny náprav č. 2,3 (největší

povolená hmotnost 24000 kg, naměřená hmotnost před odpočtem 30053 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 26747 kg, hmotnost překročena o 2747 kg), překročení největší povolené hmotnosti motorového vozidla (největší povolená hmotnost 36000 kg, naměřená hmotnost před odpočtem 39835 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 37843 kg, hmotnost překročena o 1843 kg),

- b) dne 06. 05. 2021 v 13:34 hodin provozovala na pozemní komunikaci v obci Kolín - Sendražice, ul. Ovčárecká (na úrovni domu čp. XA až čp. XB), ve směru jízdy na obec Ovčáry, motorové vozidlo tov. zn. LIEBHERR, reg. zn. E011215, kdy při vysokorychlostním kontrolním vážení, v rozporu s ust. § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, nedodržela podmínky stanovené v Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR, č. j. 51118, a to: překročení největší povolené hmotnosti skupiny náprav č. 2,3 (největší povolená hmotnost 24000 kg, naměřená hmotnost před odpočtem 29764 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 26489 kg, hmotnost překročena o 2489 kg), překročení největší povolené hmotnosti motorového vozidla (největší povolená hmotnost 36000 kg, naměřená hmotnost před odpočtem 39388 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 37418 kg, hmotnost překročena o 1418 kg),
- c) dne 07. 05. 2021 v 12:54 hodin provozovala na pozemní komunikaci v obci Kolín - Sendražice, ul. Ovčárecká (na úrovni domu čp. XA až čp. XB), ve směru jízdy na obec Ovčáry, motorové vozidlo tov. zn. LIEBHERR, reg. zn. E011215, kdy při vysokorychlostním kontrolním vážení, v rozporu s ust. § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, nedodržela podmínky stanovené v Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR, č. j. 51118, a to: překročení největší povolené hmotnosti skupiny náprav č. 2,3 (největší povolená hmotnost 24000 kg, naměřená hmotnost před odpočtem 29580 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 26326 kg, hmotnost překročena o 2326 kg), překročení největší povolené hmotnosti motorového vozidla (největší povolená hmotnost 36000 kg, naměřená hmotnost před odpočtem 38696 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 36761 kg, hmotnost překročena o 761 kg).

[2] Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 36.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2023, č. j. 020850/2023/KUSK-DOP/Hav, odvolání zamítl a uvedené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[4] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) však rozsudkem ze dne 22. 11. 2023, č. j. 43 A 30/2023-39, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dal totiž žalobkyni za pravdu v tom, že váha typu CrossWIM, výrobní číslo 190/2017, jež tato tři vysokorychlostní vážení provedla, je podle potvrzení o ověření stanoveného měřidla váhou pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel. V přestupkovém řízení se přitom neprokázalo, že by byla způsobilá vážit také zvláštní vozidla, mezi něž patří i vozidlo žalobkyně (kolový autojeřáb). Krajský soud odkázal na judikaturu správních soudů týkající se vysokorychlostního vážení, z níž dovodil, že tento systém je postaven na vysoké důvěře ve správné fungování vah, přičemž technická stránka věci je předmětem *know-how* výrobce, a tudíž je pro přestupce v zásadě nemožné zpochybnit správnost vážení. Judikatura proto klade důraz na technickou i formální bezvadnost vysokorychlostní váhy, tedy zda má skutečně všechna potřebná ověření a zda je používána v souladu s tím, k čemu je výrobcem určena a Českým metrologickým institutem

pokračování

ověřena. Při nedodržení těchto zdánlivých formalit totiž ztrácí celý proces věrohodnost, což byl právě případ žalobou napadeného rozhodnutí, které proto nemohlo obstát.

[5] Tento rozsudek krajského soudu však ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 8. 2024, č. j. 4 As 385/2023-34, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl následující skutečnosti:

[6] Podle § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném v době spáchání posuzovaného přestupku, *na dálnicích, silnicích a místních komunikacích se provádí kontrolní vážení a měření (dále jen „kontrolní vážení“) vozidel spadajících do kategorie M2, M3, N1, N2, N3, T, C, O, R, S nebo SS nebo jízdních souprav tvořených těmito vozidly. Kontrolní vážení může zahrnovat kontrolu hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy, kontrolu poměru hmotností vozidel v jízdní soupravě, kontrolu rozložení hmotnosti na nápravy, skupiny náprav, kola nebo skupiny kol, kontrolu rozměrů vozidla nebo jízdní soupravy včetně nákladu nebo kontrolu dodržení podmínek spojitelnosti vozidel v jízdní soupravu.* V odstavci druhém téhož ustanovení se uvádí, že *podle tohoto zákona se rozlišují dvě kategorie kontrolního vážení: a) kontrolní vážení vozidla nebo jízdní soupravy nepřenosnými vysokorychlostními vahami, při kterém nedochází k odklonění vozidla z provozu (dále jen „vysokorychlostní kontrolní vážení“), a b) kontrolní vážení vozidla nebo jízdní soupravy všemi jinými technickými zařízeními, než jaká jsou uvedena v písmenu a) výše, při kterém dochází k odklonění vozidla z provozu (dále jen „nízkorychlostní kontrolní vážení“).*

[7] V nyní posuzované věci bylo ve dnech 6. a 7. 5. 2021 při vysokorychlostním kontrolním vážení motorového vozidla žalobkyně tov. zn. LIEBHERR, reg. zn. E011215, zjištěno překročení největší povolené hmotnosti skupiny náprav č. 2, 3 a překročení největší povolené hmotnosti tohoto vozidla. Z jeho technického průkazu přitom vyplývá, že se jedná o zvláštní motorové vozidlo kategorie SS, o druh pracovního stroje samojízdného, teleskopického manipulátoru a o typ speciálního jeřábu. Vozidlo této kategorie přitom podléhá kontrolnímu vážení ve smyslu § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

[8] V potvrzení o ověření stanoveného měřidla typu CrossWIM, výr. č. 190/2017, ze dne 30. 9. 2020, kterým bylo provedeno vážení uvedeného vozidla, se sice uvádí, že se jedná o váhu pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel, která není určena ke stanovení zatížení na nápravu a/nebo skupinu náprav u vozidel, u nichž nelze ve smyslu zvláštního právního předpisu zajistit náklad proti změnám těžiště za pohybu vozidla. Nicméně toto potvrzení při užití pojmu silničního vozidla neodkazuje na zákon č. 56/2021 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), jehož ustanovení § 2 odst. 1 a 2 považuje silniční vozidlo za *motorové nebo nemotorové vozidlo, které je vyrobené za účelem provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí a zvláštní vozidlo za vozidlo vyrobené k jiným účelům než k provozu na pozemních komunikacích, které může být při splnění podmínek stanovených tímto zákonem na pozemních komunikacích provozováno.* Rovněž tak se v ověřovacím potvrzení nestanoví, že měřidlo není určeno pro vysokorychlostní kontrolní vážení zvláštních vozidel. V opatření obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C010-15, na základě něhož byla schválena a pravidelně ověřována předmětná váha, se uvádí, že se jím

stanovují metrologické a technické požadavky ohledně měřidel pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu. Toto opatření obecné povahy však obsahovalo odkaz na zákon o pozemních komunikacích, který upravuje vysokorychlostní kontrolní vážení vozidel spadajících též do kategorie SS, přičemž zároveň nestanovilo, že by některá z kategorií zvláštních vozidel byla z jeho působnosti vyloučena.

[9] Na základě potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 30. 9. 2020 a opatření obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C010-15 tedy nelze učinit jednoznačný a spolehlivý závěr o tom, že váha umístěná v rozhodné době na inkriminovaném místě byla způsobilá pouze k vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení silničních vozidel ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a nikoliv vozidel všech kategorií vyjmenovaných v § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy i vozidel kategorie SS, mezi něž náležel předmětný speciální jeřáb, který se považuje za zvláštní vozidlo pouze pro účely stanovení podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích, a nikoliv jejich kontrolního vážení. Za této situace si měl krajský soud při pochybnostech o spolehlivosti vysokorychlostního kontrolního vážení tohoto specifického typu vozidla žalobkyně provedeného měřidlem typu CrossWIM, výr. č. 190/2017, opatřit odborné vyjádření či znalecký posudek, neboť se v tomto směru jednalo ve smyslu § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí. Pokud by krajský soud deficit ve zjištění skutkového stavu shledal v takovém rozsahu, že by jeho odstraňování znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, měl tuto povinnost uložit žalovanému. Takto však krajský soud nepostupoval, v důsledku čehož bylo žalobní řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] V dalším řízení Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu provedení shora uvedených důkazů za účelem posouzení, zda předmětné měřidlo bylo způsobilé provést validní vysokorychlostní kontrolní vážení vozidla žalobkyně. V tomto směru měl zohlednit i vyjádření výrobce vah CrossWIM, které v řízení před kasačním soudem předložil žalovaný a v němž se uvádí, že tato měřidla jsou konstruována pro vážení jakýchkoliv kolových vozidel, včetně kolových autojeřábů.

[11] Následně krajský soud rozsudkem ze dne 3. 12. 2024, č. j. 43 A 30/2023-80, rozhodnutí o odvolání opět zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[12] V odůvodnění tohoto druhého zrušujícího rozsudku se uvádí, že krajský soud může na správním orgánem nedostatečně zjištěný skutkový stav reagovat dvojím způsobem. Prvním z nich je, že provede vlastní dokazování, jímž důkazy provedené správním orgánem doplní, a pak ve svém rozhodnutí vychází z takto nově zjištěného skutkového a právního stavu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Druhým je zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání z důvodu, že skutkový stav vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Volba mezi těmito postupy je přitom na úvaze soudu, jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2024, č. j. 8 As 214/2021-32, bodu 15 a tam citované judikatury. Krajský soud tedy dokazování doplnit může, nesmí přitom ovšem vybočit z přípustného rámce. Klíčovým korektivem zdůrazněným i ve zrušujícím rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu vydaného v projednávané věci je, že krajský soud nesmí nahrazovat činnost správních orgánů, což vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS. Podle dalších judikátů Nejvyššího správního soudu má být důkazní aktivita soudu vždy jen doplňková, nikoli dominantní (srov. rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS), přičemž krajský soud se nesmí stát „správním orgánem třetího stupně“ a jako první opatřovat a hodnotit pro věc zásadní důkazy (srov. rozsudek ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Afs 352/2019-26, č. 4243/2021 Sb. NSS).

[13]Rozhodnutí, zda krajský soud doplní dokazování, nebo za tím účelem věc vrátí správnímu orgánu, se tedy odvíjí od toho, jak zásadní je deficit ve skutkovém stavu. V dané věci přitom skutková otázka, zda byla daná váha způsobila zvažít zvláštní vozidlo žalobkyně (kolový autojeřáb) a která podle Nejvyššího správního soudu vyžaduje odborné posouzení, je naprosto stěžejní. Od odpovědi na ni se totiž přímo odvíjí výsledek řízení, když v případě záporné odpovědi nemůže obstát rozhodnutí o odvolání ani prvostupňové rozhodnutí, neboť tři měření provedená ve dnech 6. a 7. 5. 2021 by nemohla být způsobilými podklady pro rozhodnutí o přestupku. Proto opatření znaleckého posudku či odborného vyjádření by podle krajského soudu bylo zásadním doplněním skutkového stavu a jako takové by představovalo nepřípustné vykročení z rámce naznačeného judikaturou. Pokud by krajský soud takový důkaz opatřil, provedl a jako první hodnotil, nepřipadně by nahrazoval činnost žalovaného, což je shora uvedenou judikaturou zapovězeno.

[14]Krajský soud tedy zavázal žalovaného, aby doplnil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro zodpovězení stěžejní sporné otázky a v intencích právního názoru Nejvyššího správního soudu si za tímto účelem obstaral znalecký posudek od znalce, nebo odborné posouzení jiného správního orgánu. V tomto ohledu se nabízí Český metrologický institut, který jako příspěvková organizace Ministerstva průmyslu a obchodu vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Podle pokynu Nejvyššího správního soudu musí být při posuzování sporné otázky zohledněno též vyjádření výrobce vah ze dne 17. 8. 2023.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[15]Také proti tomuto druhému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16]Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť v něm uvedené doplnění dokazování neprovedl při ústním jednání a žalobou napadené rozhodnutí zrušil s tím, že tuto povinnost přenesl na správní orgán. Opatření si odborného vyjádření od Českého metrologického institutu přitom nepředstavuje rozsáhlé nebo zásadní doplnění skutkového stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to i z hlediska ekonomie řízení. Pokud by si totiž krajský soud vyžádal odborné stanovisko sám, jistě by bylo vyhotoveno rychleji s ohledem na vyšší autoritu správního soudu. K takto vyhotovenému odbornému stanovisku by se pak mohli vyjádřit v rámci žalobního řízení oba jeho účastníci.

Z uvedeného důvodu bylo řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která vedla k vydání překvapivého rozsudku a mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dále stěžovatel uvedl podrobnou argumentaci na podporu svého tvrzení o náležitě zjištěném skutkovém stavu i zákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a namítá nesprávné posouzení právní otázky spolehlivosti vysokorychlostního kontrolního vážení předmětného vozidla žalobkyně krajským soudem.

[17]S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[18]Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud postupoval zcela v souladu se závěry učiněnými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť z jeho kontextu a s ohledem na možnost soudu nechat podle svého uvážení předmětné dokazování provést správním orgánem nelze napadený rozsudek považovat za nezákonný, překvapivý nebo jakkoliv vybočující z ustálené praxe. Krajský soud rovněž náležitě odůvodnil, že odborné vyjádření je pro posouzení věci naprosto stěžejní, a proto se jedná o zásadní dokazování. Pokud stěžovatel opětovně rozebírá způsobilost předmětné váhy pro vážení zvláštních vozidel, zpochybňuje tím závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[19]S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20]Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti opakované kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. totiž *kasační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[21]Smyslem citovaného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i kasační soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Právním názorem je přitom třeba rozumět vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se soud zabýval ke kasačním námitkám, nebo jímž se zabýval nad jejich rámec (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Z citovaného pravidla existují i výjimky. O ty však v nyní řešené věci nejde a ani je stěžovatel nenamítá.

[22]V daném případě se jedná o opakovanou kasační stížnost, ve které tentýž stěžovatel výslovně namítá věrohodnost inkriminovaných vysokorychlostních kontrolních vážení vozidla tov. zn. LIEBHERR provedeného měřidlem typu CrossWIM, výr. č. 190/2017, a závěry v tomto směru učiněné krajským soudem považuje za nezákonné. Tím však stěžovatel skrytě polemizuje se zrušujícím rozsudkem, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že doposud provedené dokazování neumožňuje učinit spolehlivý závěr o tom, že předmětné měřidlo bylo způsobilé provést validní vysokorychlostní kontrolní vážení

pokračování

vozidla žalobkyně. Stěžovatel se tak ve své druhé kasační stížnosti fakticky domáhá i přezkumu otázky, kterou již Nejvyšší správní soud závazně posoudil v řízení o první kasační stížnosti, přičemž závěrem v tomto směru učiněným je vázán a nemůže se od něho odchýlit. Část kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku a naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je proto nepřijatelná podle § 104 odst. 3 písm. a) téhož zákona, a proto se Nejvyšší správní soud jejím obsahem nemohl zabývat.

[23]Kasační námitku, podle které se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, naopak lze podle naposledy uvedeného zákonného ustanovení posoudit. Nejvyšší správní soud tak v tomto směru učinil podle § 109 odst. 3 a 4 zákona s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, jež stěžovatel uplatnil s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[24]Jak již bylo zmíněno, Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil pochybnosti o spolehlivosti vysokorychlostního kontrolního vážení specifického typu vozidla žalobkyně provedeného měřidlem typu CrossWIM, výr. č. 190/2017, a dovedl nutnost doplnění dokazování o odborné vyjádření či znalecký posudek, které měl provést krajský soud nebo stěžovatel, pokud by v žalobním řízení byl shledán deficit ve zjištění skutkového stavu v takovém rozsahu, že by jeho odstraňování znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem. Jelikož takto krajský soud nepostupoval, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že předchozí řízení o žalobě bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zároveň uložil krajskému soudu, aby si v dalším řízení opatřil odborné vyjádření či znalecký posudek za účelem posouzení, zda předmětné měřidlo bylo způsobilé provést validní vysokorychlostní kontrolní vážení vozidla žalobkyně, přičemž měl zohlednit i vyjádření výrobce vah CrossWIM předložené v řízení před kasačním soudem. Nicméně tomuto pokynu bylo nutné rozumět v kontextu naposledy zmíněné pasáže zrušujícího rozsudku, v níž byl vysloven závazný právní názor o nutnosti uvedeného doplnění dokazování, které mělo být provedeno v žalobním řízení nebo v odvolacím správním řízení, pokud by krajský soud ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. považoval shora uvedené důkazy za rozsáhlé nebo zásadní doplnění skutkového stavu. Ostatně krajský soud by takovým dokazováním ani nebyl oprávněn nahrazovat činnost správních orgánů, jak vyplývá ze shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal v napadeném rozsudku. Proto v druhém žalobním řízení postupoval zcela v intencích zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a nikterak překvapivě, když po učinění závěru, že odborné vyjádření nebo znalecký posudek představuje zásadní doplnění skutkového stavu, takové dokazování sám neprovedl a místo toho rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s pokynem, aby si v jeho rámci opatřil jeden z uvedených důkazů. Pouze na jeho základě přitom bylo možné náležitě objasnit stěžejní otázku, zda předmětná váha byla způsobilá spolehlivě zvážit zvláštní vozidlo (kolový autojeřáb) žalobkyně, a zda ji tak bylo možné shledat vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Proto se jednalo o zásadní doplnění skutkového stavu, které byl v souladu se zněním § 76 odst. 1 písm. b)

s. ř. s. oprávněn provést jen stěžovatel v novém odvolacím správním řízení, nikoliv krajský soud v žalobním řízení, a to bez ohledu na zásadu ekonomie řízení.

[25]Lze tedy konstatovat, že řízení před krajským soudem nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, v důsledku čehož nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[26]S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27]O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobkyně má vůči procesně neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[28]Důvodně vynaložené náklady řízení představuje odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně advokátkou. Odměna za zastupování byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších přepisů (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 4.620 Kč za jeden úkon právní služby poskytnuté žalobkyni (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 450 Kč za uvedený úkon právní služby. Odměnu a náhradu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení však Nejvyšší správní soud advokátce nepřiznal, neboť ta zastupovala žalobkyni již v obou žalobních řízeních a v řízení o první kasační stížnosti, takže byla s danou věcí náležitě seznámena. Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovateli povinnost zaplatit procesně úspěšné žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5.070 Kč k rukám její zástupkyně. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu